

Lisul ep olnud aegage tānnada, juba se andia kaddus ta silma eest ārra; mis minud, kui jāi sedda keppikest ja temma illusa halja fore waatma ja wiis sedda omma fasa tuppa. Teisel hommikul ārkas jo pāwa tousul, et kohhe keppi rammo tatsuda; teggi teise wokfilegi koonla valmis ja finnitas vårtua fulge lōnga otsa, haks kas siis omma wokki peål kehrama, ja wata immet! ni pea kui keppikessega teise wokki fulge sai putunud, segi kohhe pandi kāima ning valmistas vågga fānna lōnga, ja sedda warmamalt innimenne isse rattast aias, sedda kermemalt teinege joofūs, ja walmistas pea aego teist essa lōnga Liso lōnga fōrva. Jo se abbi lāks forda, se teggi kehrajale suurt melehead ja melitas pea; legi ifka rohkemat tööd püüdma ja teise rattaga wito kehrama. Liso, wito kehrades, ja nähhes, kuida ühte puhko lōngad peale faswid, tunidis sedda forda selgemat rōmo omma tō fassal,

kui iat enne ep olle tunda sanud. Peab temmase ta töe polest sedda tunnistust andma, et keigest sūdamest ja keik omma joubo mōda tööd teggi, nendā et õhto pole omma ihho liikmettest olete tundis, et keige se pāwa kui waerwas olli olnud. Ei wimaks jaksand ennam ühte wisi wallusaste kehrata, agga ni pea kui ommast tööst játrele andis, kohhe ka teisel rattal wāhhemat joubo, se wimaks ei pooltke sedda lōnga ennam saatnud, mis Liso isse kēdras. Moistikfest, et keppikesse abbi tahtis ennamist nende kätte tulla, kes himmuštawab kermed olla, ja sedda sedda mōda veel surema ussinusse pole kihutakse, agga pitkališsel töteggial ep olnud temmasti suurt abbi lota; ka sündis et, ni pea kui kehraja lõppetas kehramast, ikka teine rattaske kohhe seisma jāi.

līks naesterahwas, sedda funninga proua kehrusse üllerwatajaks olli seadnud, ja kes ešiotsa sellega ei tahtnud rahvul olla, mis Liso joudis kehrata, litis